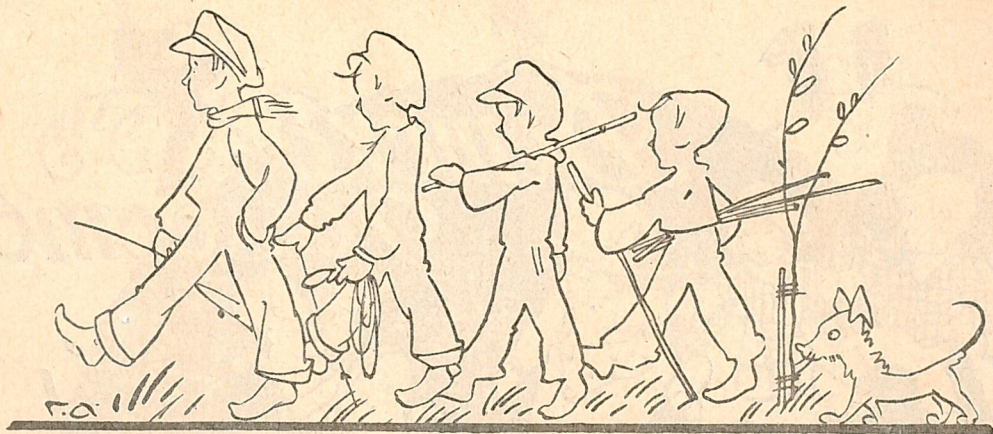

ВЪ ПЛАНИНАТА

— Е-хо-опъ! — извика Савата на завоя.

— Е-хо-опъ! — отвърна нѣкой откъмъ урвата.

— Хо-о-хопъ! — прокѣнтѣ ехото изъ усойния долъ.

Савата приседна на единъ камъкъ, дигна фуражка на тила и зачака. Рунтавиятъ Гуджо дотича по пжтеката отдолу и легна съ изплезенъ езикъ до нозетѣ му. А следъ малко задъ скалитѣ се показаха трима зачервени, запѣхтѣни юнаци: Коста, Асенъ и Диню.

— Е-ехъ! — викна Савата. — И това ми било дружина! Гуджо всички ви изпревари!

— Високо, бе бате Сава! — отвърна Коста. Пъкъ Асенъ добави:

— То не е толкозъ високо,

ами урвата лоша...

— Високо, зеръ, — засмѣ се Савата. — Да не мислите че змеятъ живѣе долу, до върбитѣ край Тунджа? Който иска да види палатитѣ му трѣбва да си поизплези малко езика. Ха сега, седнете да починемъ!

Слънцето мѣташе сини сѣнки по срещния ридъ. Долу полето бѣше като зеленъ губер. Далечъ надъ острия върхъ се виеше орелъ. Неиде въ лозята викна проточено пждаръ.

— Нѣкой краде череша, — обади се Диню. Помълча и прибави: — И-ихъ, че хубаво се вижда отъ тука! Чакъ — до края на свѣта!...

Савата скочи и извика:

— Хайде! Я да видя сега всичко ли сте взели! Коста,